

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ

СИМФОНИЯ НА МЪРТВИТЕ

София, 2018

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното писмено съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Сибин Майналовски, автор, 2018

© Петър Станимиров, корица, 2018

© Издателство „Изток-Запад“, 2018

ISBN 978-619-01-0185-7

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ

СИМФОНИЯ
НА МЪРТВИТЕ

На Анджи. Благодаря ти, че те има!

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДГОВОР	7
SUMPHONIAE MORTUORUM.....	9
ГОВОРЕЩИЯ С КОТКИ.....	14
ПУМПАЛЪТ	23
БАРМАНКАТА.....	30
ХИМИКАЛКАТА.....	38
АЗ ТЕ ОБИЧАМ	42
ЗМИИ В СТЕНИТЕ.....	46
СТАРАТА КЪЩА.....	54
„НАПРАВИ СИ САМ“	69
ДЖЕФ.....	82
ХЕЙ РЪЧИЧКИ	91
ЛОРИ.....	97
КОЛЕДНА УКРАСА	105
МРАКЪТ И ДЪЩЕРЯ МИ	112
АНДЖИ	117
БУКВАЛИЗЪМ.....	128
БАНКОМАТЪТ	132
МЛАДОЖЕНЦИТЕ	138
СЯНКАТА	150
АЗ СЪМ ОМРАЗАТА	155
МЕЧЕТО.....	159

ДОКТОРИТЕ	167
ГРАДИНАРЯТ	182
МРАЧКО	185
СРЯДА.....	190
ДВУБОЯТ.....	200
СКАРАБЕИ.....	208
СЪСТРАДАНИЕ.....	213
ЧАСОВНИКЪТ.....	217
ОЧИ.....	223
ПРИ БАБА.....	233
ЧЕРНИТЕ РОЗИ.....	238
МЕБЕЛИРОВКА	243
ЗА АВТОРА.....	247

ПРЕДГОВОР

Точно преди 20 години – през далечната вече 1998 г. – в списание „Върколак“, издавано от незабравимия Агоп Мелконян, мир на праха му, излезе първият ми разказ: „Недовършено лете-не“. Днес, 7300 дни по-късно, благодарение на издателство „Изток-Запад“ имате удоволствието да държите в ръка „Симфония на мъртвите“: книга, която е своеобразен реверанс към всички мои стари читатели и протегната ръка към онези, които тепърва, надявам се, ще започват да четат и препрочитат разказите ми.

В това бижу са събрани 33 истории, пропити с кръв, болка, тъга, мечти, изкупление, любов... и хорър, разбира се. Някои от тях за пръв път подават плахо глава на бял свят; други може да ви се сторят познати, но смея да ви уверя, че благодарение на титаничния труд, който хвърлихме с редактора Елена Павлова, на практика са почти изцяло нови – или версия 2.0, подобрена, ако предпочитате.

Никои от разказите обаче не си поставя за цел да ви изплаши, отвори или ужаси. Напротив, ще се радвам, ако съм успял да ви накарам да се замислите. А ако въпреки това не смееете да изгасите лампата, щом приключите със сборника и решите *да се опитате* да поспите... ако започнете да се заглеждате уплашено в гардероба или в котката си... ако всяка нощ проверявате по два-три пъти дали наистина сте заключили вратата – с двете ключалки плюс резето за разкош...

Е, това ще е приятен бонус. И огромен комплимент за мен като писател.

И заради него ви дължа едно огромно „благодаря“.

Останалите благодарности отиват при:

- *Издателство „Изток-Запад“ – за това, че ми се довери. И защото, за разлика от някои други, работи с професионалисти.*
- *Елена Павлова – понеже е най-безмилостният и най-ерудиран редактор, с когото съм работил. И заради това, че не я мързи да проверява дори кога е последният случай на бубонна чума в Румъния :)*
- *Петър Станимиров – защото е най-добрият. Точка.*
- *Всички от клуба на авторите на хорър „LAZARUS“ (а за един от тях – и по-специални). Ако не бяхте вие, да съм се отказал отдавна!*

SYMPHONIAE MORTUORUM

Когато светещите цифри на часовника се смениха с леко припукване на 02:30, Емилио рязко отвори очи и се изправи в леглото. Тялото му бе покрито със ситни капчици пот, които за секунди се изпариха и изпълниха стаята с остра миризма на страх и напрежение. Чувството не му бе непознато – за два месеца успя да свикне с него дотолкова, че да се самоубеди как това е нещо напълно естествено – като например прозявка или кихавица.

А освен това усещането беше... м-м-м, дори приятно на моменти. Щом отвореше очи, момчето си представяше, че тялото му е като къща, пълна със застоял въздух, прах и мръсотия... и в един момент някой все едно дърпаше щорите рязко нагоре, издухваше молекулите на блатната миризма навън и пълнеше стаята с чудесния, успокояващ, нежен аромат на мрак.

Емилио мразеше светлината. Ненавиждаше начина, по който слънчевите лъчи рано сутрин брутално изнасилват крехките му клепачи и ги принуждават да се разтворят пряко волята им; възмущаваше се от грубостта, с която разкъсваха полупрозрачните пердета и нахлуваха в личното му пространство; роптаеше срещу наглостта, с която го преследваха цял ден, където и да отидеше, отнемайки му и малкото самота, останала за споделяне с Хелена.

Като стана дума за това... Емилио рязко отхвърли завивката, стана и се насочи към леглото на сестра си. На няколко пъти се спъна в играчки, разпилени по пода, но знаеше, че след няколко минути очите му ще свикнат с благодатната тъмнина и ще вижда не по-лошо от котка. Всъщност, от известно време насам бе забелязал, че падне ли мракът, зрението му сякаш се подобрява. Още една причина да не понася деня и да обожава нощта. И тъмнината.

Когато пръстите му опряха в рамката на леглото, вече различаваше значителна част от мъглявите силуети, изпълнили стаята като призрачни сенки, застинали в очакване някой да нарисува заветната пентаграма, да ги освободи от заточението и да улесни преминаването им от единия свят в другия. Сред безформената им неопределеност, на лекъосаната възглавница ореолът от златиста коса на сестра му сияеше като златен пръстен, изтърван в купчина тор.

Както винаги, Емилио се захласна при вида на Хелена, излегнала се на парцаливия дюшек. Беше прелестна. Във всяка друга нощ от седмицата, щеше да се сгуши до нея и да се предаде безропотно на онова чувство на безгрижен полет сред нощна гора, пълна с пеещи елфи, блуждаещи огънчета и летящи бебета-дракони... чувство на взаимност, на близост, на разбирането, че не си сам на този свят – последното, което им бе останало след смъртта на майка им; чувството на пълно доверие, на блаженство и наслада, на мечтания и удоволствие...

Само че днес бе нощта на събота срещу неделя. Малчуганът въздъхна и докосна с устни слепоочието на сестра си.

– Ели, ставай... Време е.

Хелена се размърда неспокойно и изведнъж се изправи рязко, също както бе направил брат ѝ преди малко. Капчиците пот по гърдите ѝ се изпариха също така мигновено, както и при него, но след себе си оставиха аромат, нежен като уханието на прясно окосена ливада след летен дъжд.

– Спокойно, Ели, всичко е наред – прегърна я Емилио. – Помниш кой ден сме днес, нали?

– Да – усмихна се тя. Усмивката ѝ накара мрака да разцъфти със стотици хиляди нюанса на черното. – Да тръгваме.

Двамата набързо се облякоха, прескочиха перваза на прозореца и за секунди вече бяха на уличката. Щом стигнаха ръждясалата порта на селските гробища, внимателно я отместиха, влязоха в запустелия парцел и уверено закрачиха към отдалечената алея №259, в самия край на царството на мъртвите.

Когато стигнаха до гроба на слепия цигулар, Смъртта вече беше там. Косата ѝ бе подпряна на надгробния камък със странните рунически думи, едва две от които се разчитаха с труд: „Ан-

хело Гутиерес“. Цигулката на стария майстор вече бе в ръцете ѝ и костеливите ѝ пръсти с поскърцване опъваха ключовете, за да настроят инструмента в съответствие с някаква странна, неземна гама, нямаща нищо общо с хармониите на простосмъртните. Когато видя децата, Смъртта изостави за миг заниманията си, обърна се към тях и се поклони леко. Емилио можеше да се закълне, че на озъбената дупка, зейнала в долната част на черепа ѝ (някак си не му се обръщаше езика да я нарече „уста“), се бе появила лека усмивка, но по всяка вероятност само така му се струваше... в края на краищата Смъртта не би трябвало да се усмихва, нали?

Е да де, ама не би трябвало да свири и на цигулка, а го правеше. Така че кой знае кое беше редно и кое – не.

Емилио и Хелена се поклониха учтиво на свой ред. Когато за пръв път се срещнаха със Смъртта, се бяха опитали да я заговорят. Бързо разбраха, че опитите им са обречени на неуспех. Изслушваше ги вежливо, кимаше (одобрително?) и безмълвно се връщаше към заниманията си. Нито веднъж не им бе отговорила. Надали щеше да го направи и в бъдеще. Дватамата се бяха примирили с това, още повече че музиката им бе предостатъчна.

Смъртта приключи с настройването, отметна качулката на робата си и разкърши пръсти. Скърцането и пукотът им напомниха на Емилио за покашлянето, с което музикантите се опитват да подскажат на аудиторията, че би било уместна проява на вежливост да замлъкне за малко и да даде на твореца възможност да се съсредоточи. Той седна по турски на земята и прегърна Хелена през раменете. Както обикновено, тя се сгуши доверчиво в него и двамата зачакаха Смъртта да започне.

Още първите звуци ги накараха да почувстват музиката с всяка фибра на телата си. Смъртта не просто свиреше на цигулката – тя разговаряше с нея, умоляваше я, обясняваше ѝ се в любов и изслушваше ответните ѝ чувства, шепнеше ѝ нежни като коприна слова и през цялото време я ласкаеше, люлееше я в скута си като коте, което ѝ се отблагодаряваше с всичката признателност и обожание, на което бе способно... Всеки акорд бе като фейерверк и разцепваше нощната тъмнина със залпове от още по-черен и в същото време ослепително цветен мрак; всяка нота избухваше с тъга и се разсипваше на десетки хиляди капчи-

ци мъка, като караше тревата на запустялото гробище да стене и въздъхва; всяко тремоло раздираше с гарванови нокти сърца, тела и душа, впиваше се като пиявица в сетивата и изсмукваше напоените с кръв чувства, за да засити глада си за любов и омраза... Емилио и Хелена стояха застинали, бояха се да си поемат дъх, понеже и едно вдишване стигаше да разруши магията и да обругае светостта на симфонията, която се лееше като изповед изпод лъка на Смъртта. Искаше им се да останат така с дни, с години, с векове, докато телата им изтлеят като догаряща свещ, плътта им се разсипе на фина пепел, а душите им, закостенели от тъгата, загризала ги безжалостно още от мига на майчината им смърт, се превърнат в две малки копия на кокалестата фигура в черна роба пред тях... след което да вземат по една цигулка от гроба на стария майстор и да засвирят заедно, без да спират, докато омразната лицемерна светлина най-накрая не подвие опашка като ритнат помияр и не се скатае страхливо в някое тъгълче, освобождавайки място за пълноправния господар на този свят – мрака...

Не след дълго обаче Смъртта изтръгна от цигулката последната нота за тази нощ, поклони се в отговор на възхитените, пълни с обожание погледи на останалите безмълвни деца, вдигна качулката си и бавно се разтвори в нощта, а след себе си остави само безрадостна самота и отчаяние. Емилио въздъхна горчиво, изправи се и подаде ръка на сестра си, за да ѝ помогне да стане. Дватама закрачиха по обратния път към дома, без да изрекат и дума, за да не развалят магията на случилото се току-що.

На изток първите нахални лъчи на изгряващото слънце вече опипваха похотливо облаците и нетърпеливо ги чакаха да се отместят, за да се захванат отново с разврата и гаврата над задъхващия се от светлина свят. Емилио не за пръв път си мислеше колко ще е хубаво, ако успеят по някакъв начин да прогонят този наглец някъде далеч, да го затворят между четири стени, където да си свети на спокойствие, без да има възможност да пакости на света... да се отблагодарят на Смъртта, като ѝ предоставят възможност да свири когато си иска, а не да чака милостивите мигове на мрак, за да излезе сред хората и да ги залее с великолепната си музика...

Днес обаче му се струваше, че почти е намерил решение на този проблем. Някаква идея му се въртеше из главата – сякаш

продиктувана от мрачно-мъртвата симфония, чиито звуци още предизвикваха странни мисли у него – за пентаграми, уравнения, билки и руни... мисли, изпълнени с мъгла и студ, очакващи точно определен момент, за да покълнат и разцъфтят... но засега кръжащи в ума му размазани и бледи...

Беше сигурен, че в края на краищата все някой ден нещата ще дойдат на фокус. Все някой ден.

В най-лошия случай – другата седмица. Когато отново настъпеше нощта на събота срещу неделя.